

LUČKA

VERSKI LIST * ZA MLADINO
1942 * 1943

Le Betlehem čuje.

P. Krizostom.

P. F. Ačko.

Mirno.

1. Tem - no je po - sta - lo in vse je za -
2. Iz - pol-nje - ne že - lje so sve - tu v ve -
3. Brž v hlev - ček te - ci - te, da - ro - ve ne -

1. spa lo. Le Be - tle - hem ču - je in v lu - či ža
2. se - lje, Do - bro - ta ne - skončna pre - vze - ma sr -
3. si - te! Tam De - te vas ča - ka, vse zem - lje Go -

1. ri. Na sla - mi - ci v hlevčku Zve - li - čar le - ži.
2. ce, ko z ra - ja na zem - ljo kri - lat - ci hi - te.
3. spod, ki dal bo za - kla - de vam svo - jih do - brot.

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavnik Jože Kramarič). — Stane za vse leto 5 lir. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Koptarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.

BLIC

LETO VIII.

NOVEMBER - DECEMBER 1942-XXI

ŠTEV. 3-4

Sv. Francišek se razgovarja z Jezuščkom.

Gregor Mali:

Na nebu zvezdice žaré . . .

**Na nebu zvezdice žare.
Veselo moje je srce,
ko v Betlehem potuje
in jaslje se raduje.**

**Gospod na slamici leži
in blagoslavlja vse ljudi;
pred njega pokleknimo
in se mu zahvalimo!**

**Za svoje druge jaslce
izbral si tabernakelj je;
v njem noč in dan prebiva
in milosti razliva.**

Fr. Bazilij O. F. M.:

Pripravite hlevčke!

Pri peči so sedeli otroci in se veselo razgovarjali. Vsak je imel mnogo povedati. Bližali so se namreč prelepi božični prazniki. Tonček je pravil, da bo kupil letos k svojim jaslicam še slona, pa je Ivanka brž pristavila, da je kamela lepša.

»Jaz pa bom kupil leva,« je prekinil njun pogovor Jakec. »Prav k ovčkam ga bom postavil, da se bo videlo, da sveto noč še živali v miru praznujejo.«

»Jaz pa bom napeljal elektriko v hlevček,« se je pobahal Mirko.

»Elektriko?« se je namrdnil Jakec, čeprav je sam že dve leti sanjal o bateriji. »Ali si mar že kdaj slišal, da so imeli v Betlehemu takrat elektriko?«

»Da boš vedel: v Betlehemu tudi levov ni in vendar ga boš ti kupil k svojim jaslicam,« mu je vrnil Mirko.

Otroci bi se bili sprli, če bi Ančka, najstarejša med njimi, ne napravila miru.

»Ali boš tudi ti postavil jaslce?« je vprašala Janezka, ki je ves čas sedel poleg drugih, poslušal in molčal. Bil je sirota brez očka in mamice. Le starejšo sestro je imel in ta je skrbela zanj. Pa je ubožica komaj zase zaslužila. Stanovala sta v tesni podstrešni sobici v hiši Mirkovega očka. Janezek je hodil z

Mirkom v šolo. Vsi otroci so ga imeli radi, zato ni čudno, da ga dobimo v veseli otroški družbi pri sosedovih.

Na Ančino vprašanje je sirotek molčal in žalostno povetil pogled. Mislil je, kako lepo bi bilo, če bi še živela mamica in očka. Očka bi zaslužil, mama pa bi spekla potice in lepe jaslice bi imeli. Tako pa bo zopet praznoval božič v mrzli sobi in brez jaslic.

Janezkova žalost je povedala otrokom dovolj. Obmolknili so, le Jakec je govoril:

»Nak! Prazniki brez jaslic, to pa že ne gre! Ko bi imel vsaj hlevček...«

»Hlevček bom pa imel!...«

»Hlevček boš imel?...« so se začudili otroci.

Janezka je oblila rdečica in kar žal mu je bilo, da je povedal o svojem hlevčku. Toda vprašujoči pogledi so ga prisilili, naj govori dalje. Pričel je:

»Hlevček bom imel, pa ne takega, kakor vi mislite. Jezuščku bom namreč letos lepo pripravil svoj hlevček — srce.«

»Srce?« so se zopet začudeno odprla mala usta.

»Da, moje srce bo Jezuščkov hlevček. Sklenil sem namreč, da se bom čim lepše pripravil za božično sv. obhajilo. Ko pa bo prišel Jezus v moje srce, Mu bom povedal...«

»Kaj Mu boš povedal?« je prekinil Janezka nepočakani Jakec.

»Počakaj no, sitnež! Saj bo povedal!« ga je okregala Ivanka in pazljivo gledala sirotka.

Janezek je sklenil ročici na prsi, sklonil glavico in pričel: »Ljubi Jezušček! Glej: danes, ko se spominjam Tvojega rojstva v bornem betlehenskem hlevcu, sem se Te drznil sprejeti pod streho svojega hlevčka. Poglej! Še slabši je moj, kot betlehenski. Trudil sem se, ga čim bolj počedil in pospravil, pa vem, da je v njem še precej narobe. Z metlo — izpraševanjem vesti — sem pometal po njem, a sem gotovo še marsikaj pustil. Ne zameri moji slabosti! Kraljui mi vedno iz jasli mojega hlevčka, v borne plenice poviti Jezušček! Odslej hočem biti tudi jaz zadovoljen z najslabšim. V hlevcu sem Ti pustil oslička — ponižnost —, pa tudi na volička — ljubezen do bližnjega — nisem pozabil. Voliček Te je v sveti noči

ogreval s svojim dihanjem, jaz pa Te hočem razveseljevati z iskrenim obnašanjem do vseh svojih bližnjih. Iz svojega hlevčka sem spodil kozličke in koštrune — jezo, trmo, zavist, lenobo — v njem pa pustil bele ovčke — žrtvice in premagovanja.

V tem mojem hlevčku gori drobna lučka — ljubezen do Tebe, moj ljubi Jezušček! Slabo razsvetljuje jaslice, ker je komaj zagorela, hočem pa, da zasveti kot mogočna plamenica.

In končno, moj Jezušček: trudil se bom, da bo moj hlevček postal nekoč lepa palača, v kateri boš Ti vekomaj kraljeval...«

Janezek je obmolknil, Jakec pa je veselo in navdušeno vzdiknil:

»Jaz hočem tudi vse to povedati Jezusu!«

»Jaz tudi! Jaz tudi!...« je kričalo vsevprek.

»Jaslice bomo imeli in še vsak svoj hlevček,« se je veselil Tonček, pa je takoj utihnil. Spomnil se je, da Janezek ne bo delal jaslic. Tedaj pa je že spregovoril Mirko:

»Prosimo svoje starše, če bi smeli kupiti jaslice tudi Janezku!«

Vsi so bili navdušeni, Janezku pa so od veselja prišle solze v oči. — — —

Sirotek je božični večer res preživel pred svojimi novimi jaslicami. Vsi otroci pa so prejeli za praznike Jezusa v svoja srca. Gotovo se je dobri Bog počutil srečnega v malih, a vendar očiščenih hlevčkih.

Prijateljčki Lučke, še vi pripravite Jezuščku svoje hlevčke!...

Nikolaj Jeločnik:

Jaslice

»Jezuščka zebel« in malo Zdenko, ki je čemela v kotu ob nezakurjeni peči pri nogah naglušne babice, so zaščemele oči. Drobcani biseri nedolžnih solzic so ji spolzeli po upadlem licu.

Babica je imela oči prpte in ustne so se ji premikale v tihi molitvi za grešni svet.

»Babica, Jezuščka zebe!« je zajecljala deklica in se zagledala v starko, ki ji je edina ostala na svetu. A starka se ni zgenila, ni je slišala.

Bil je sveti večer, čuden in skrivnosten. Ni ga pomnila Zdenka takega. Sneg je drobil v prhkkih kosmičih in burja je zavijala krog oglov v pretresljivem plaču ko izgubljena duša. Druga leta so se razlivali čez zasneženo planjav glasovi svetonočnih zvonov, ki so jih razgibali božji krilateci in Zdenki je uhajala misel na tiste ure, ko je z atkom in mamico sedela ob zakurjeni peči, s polnim predpasnikom lešnikov in krhljev, in gledala tja v kot k jaslicam, kjer je na slamci sanjalo božje Dete.

Letos pa je bil sveti večer mrzel in mračen. Ni bilo zvonjenja, ne mame, ne atka, peč je bila mrzla. Zdenkin predpasnik brez krhljev in lešnikov, kot na oni strani izbe prazen, brez jaslic. Hudobni ljudje, ki so ji odvedli atka in mamico in jo pustili samo z naglušno babico, so se smejali jaslicam in kleli zvonjenje.

»Kam naj gre Jezušček to sveto noč? Zunaj čez zasneženo planjav bo prišel do cerkvice na gričku, da bi legel v jaslice na mehko slamico in se ogrel. Pa bo našel cerkev obžgano, porušen svoj božji dom. Črni, v zrak štrleči zidovi brez strehe ga bodo sprejeli in v njih bo mraz, v njih bo tema! Kam naj gre? Jezuščka zebe!...«

Bolj je zahtelo dekletce, bolj je zavijala burja tam zunaj.

Iz dalje je prihajalo osamelo prasketanje izgubljenih strelcev. Tam spodaj nekje je bilo nebo rdeče, skoz metež je motno sijal krvaveč odsev.

»In strah ga bo, malega Jezusa!« je spet pomislila deklica. »Hudobni možje v črnih kučmah ne vedo za usmiljenje, toplega krova ne bo našel pri njih. Odgnali ga bodo, norčevali se bodo in pljuvali za njim, za malim, revnim Detetom! In Jezušček bo jokal, jokal, ko ne bo več našel toplih in ljubečih src! In strah ga bo!«

Zdenka se je zdrznila in čudno svetla misel ji je objela dušo. V izbi je kraljevala mrakobna tema ko v grobu. Starka ob peči je vsevdilj žebrala svoje molitve. Veke so se ji trudne zaprle, njen obraz je bil v nemi grozi trpeč in utrujen na smrt.

Tiho, pretiho se je dvignila deklica in stopila k vratom. Zarjaveli tečajji so zaškripali trzajoče kot bolnik, ki hrope v zadnjem boju.

Stopila je čez prag, v sneženi metež. Besno se je zaganjala burja v njen blede obraz in jo skušala zadržati. Sovražno ji je tulila nasproti in jo objemala z ledenimi prsti.

Zdenka je zabredla v mehki sneg in se trudoma vlekla k očrnelim zidovom na griček, kjer je nekoč kraljevala Marija Zalostna.

»Kam, otrok nebojglijeni?« so jo vpraševale tihe snežinke, ki so se ji usipale na glavo in stisnjena ramena. S solzami v očeh jim je deklica potožila svojo bol:

»Jezusu grem nasproti! Čakal bo tam gori na gričku in strah ga bo očrnelih zidov. Ne bo našel jaslí, kamor bi položil svojo trudno glavo. Poiščem ga in ga popeljem k sebi, da ga ne najdejo črni možje, ki so mu sovražni!«

In je hitela, hitela, sredi čez polje, skoz visoki sneg, na griček k očrnelim zidovom.

Tam na križpotju, kjer je nekoč križani s krvavečimi rokami blagoslavljal atkovo setev, je iz snega štrlel obžgan tram.

Deklici se je z grozo napolnilo srce in žalostne solze so ji ledenele v očeh.

Na gričku je bilo pusto in prazno. Sneg se je bil naletel visoko, da je deklica komaj bredla po njem. Burja je bila še silnejša ko spodaj v mračni vasi. Žive duše nikjer.

Tiho je hušknila Zdenka v oskrunjeno svetišče in pričakovala malega Jezusa. Noč je bila pozna in krvaveči svit tam v daljnih vaseh je umiral.

»Kaj če ne pride? Morda je zgrešil pot sredi visokih zametov? Morda so ga ujeli hudobni možje? O, Jezušček, pridi, pridi! S svojimi premrlimi ročicami te bom ogrela in te popeljala v svojo izbo. Ni zakurjena, ne zameri, drva nimava z babico. Vse so nama pobrali. A najini srca sta topli in bolj gorko ti bo ob njih ko sredi samotne noči! Pridi, pridi, Jezušček, čakam te...«

Glava ji je klonila na prsi in veke so se ji počasi zaprle. Izpod črnega neba se je usipal sneg v drobnih kosmih.

Ni vedela, kako dolgo je ždela tako. Nenada so se razmajali ubiti zvonovi v podrtem zvoniku, s čudežno lučjo se je obdal griček.

Deklica je planila iz trudnih sanj in ogledala pred se. Po rahlo zasneženi gazi je prihajal mali Jezus, z zbori angelov obdan, ki so prepevali »Hosana« in slavili Boga-človeka. Nasmehnil se je Zdenki, ki je zdrknila v mehki sneg, dvignil jo je in jo pogledal z ljubeznivimi očmi:

»Pričakovala si me!«

»Da Jezušček! Bala sem se, ker te zebe in nimaš jaslje, da bi se ogrel v njih!«

»Našel sem jaslje in toplo mi bo v njih!«

„Tvoje čisto srce mi bodo ja-slje“.

»Našel si jih,« so se deklici zaiskrile oči, »o, popelji me k njim!«

Jezušček se je sklonil k deklici, ki mu je obvisela v naročju, rahlo ji je zašepetal prav na uho:

»Našel sem jih; tvoje čisto srce mi bodo jaslice to krvavečo sveto noč!«

In je poljubil deklico prav na sredo srca...

Angelci pa so jo zavili v prebel oblak in jo ponesli po biserni stezici atku in mamic v naročaj...

Reimmichl:

Jezuščkov bratec

Bil je sveti večer. Sonce je bilo v dolini že zdavnaj zašlo in zadnji njegovi žarki so razlivali rožnat dih na bleščeče bele vrhove gora. V gozdne globeli je porival večerni pomrak prve sence. Na vzhodu je blede okrogli šcip vprav izšel izza gorskega grebena.

V malem trgu so vsi že praznovali in počivali. Vse sledove delavniškega dela so bili pospravili izpred hiš, sneg so bili nametali v velike kopice. Na cesti si videl le malo ljudi. Če je kdo imel opravka zunaj hiše, je brž prhnil čez cesto, zakaj huda zima je silila kar za nohte. Za ledenimi okni se je razlegal glasen otroški smeh.

Med maloštevilnimi ljudmi, ki so si dali opraviti kljub mrazu zunaj na prostem, je bil deček, star kakih osem let. Tri, štirikrat že je bil, prešel cesto po trgu gori in doli; obraz mu je bil prav zadaj za ušesa rdeč, da je kar gorel, in vse telo mu je trepetalo v lahki oblecki. Gledal je tuje okrog, je često postajal, pogledaval gori po hišah in šel počasi spet naprej. Slehernega človeka, ki je naletel nanj, je nekaj vprašal, pa je bilo videti, da ni od nikogar dobil odgovora, da bi bil zadovoljen z njim. — Stara ženica, ki je imela ves obraz ovit v debelo volneno ruto, je prišla iz nizke hišice. Dečko je naglo pristopil k mamic in vprašal, kakor je že mnogokrat, z jokavim glasom:

»Niste nič videli moje matere?«

»Ampak, fantek, kdo je tvoja mati?« je sočutno poizvedovala starka.

»Moja mati,« odvrne dečko, »so tkalka v Hrovači, jih že dolgo ni doma — so odšli tja na Trato in jih ni več... mi je tako dolgčas po njih... sem se napotil mater iskat.«

»Iz Hrovače?« se začudi mamica... »pa si prišel prav sam?«

»Prav sam.«

»Kaj nimaš očeta?«

»Imam... ampak oče se naprej in naprej jokajo in ne utegnejo od doma... Micka je hotela z mamo, pa ni mogla najti čevljev.«

»Kdo pa je Micka?«

»To je moja setrica, še čisto majhna.«

»Ampak, fantek, pa kje so tvoja mati?«

»Oče so rekli: na Trati.«

»Saj, ampak kje na Trati?«

»Kje, sam ne vem.«

»Imaš kakšnega strica ali žlahtovca na Trati?«

»Nobenega nimam.«

»Ljubo dete, nocoj matere pač več ne najdeš,« je rekla ženica in imela solze v očeh, »se že mrači in gotovo si ves truden — od Hrovače je daleč do sem. — Pridi in ostani nocoj pri nas, jutri boš lahko spet iskal mater.«

»O, jih bom že našel, mater!«

»Pa če jih ne najdeš?«

Dečku so stale solze v očeh; mamica si je tudi pognila z roko čez obraz. Čez časek je rekla:

»Fantek, če mater ne najdeš, tedaj pridi spet k nam, zapomni si malo hišico! Pri nas boš lahko čez noč, jeli?«

»Bom,« reče dečko, nato počasi odide.

Še dolgo išče sem in tja, a matere ne najde. — Je tudi ne more najti, kajti mati je odšla v deželo, kamor ne pelje nobena steza in nobena cesta.

Tkalko iz Hrovače, mlado, pridno ženo, je bila v prvem adventnem tednu napadla vročinska bolezen. Starši tkalkini so otroka svoje hčere, Lojzka in pet let staro Micko, takoj vzeli k sebi, ker možu ni bilo mogoče poleg bolne žene skrbeti še za otroka. Tkalka je umrla hitro, da ne bi bil nihče pričakoval, in stari starši niso otrokoma povedali ničesar, kako bridka izguba ju je zadela. Ko sta se otroka vrnila v očetovo hišo, je ležala mati že nekaj dni v grobu. Lojzek, ki je bil materi vedno vdan, je spraševal venomer po nji. Spočetka je oče jokal. Ko sta jokala tudi otroka, je rekel, da mati že še spet pride, da je šla samo od doma, da je šla na Trato. Ko pa matere le in le ni bilo, se ni dal Lojzek nič več potolažiti; slednjič se je odpravil iskat mater.

Vsak večer je dečko iskal po Trati. Ko je bilo že tema, je prišel do cerkve.

Mati je tolikokrat rekla: kadar kaj izgubiš, moraš moliti v čast svetemu Antonu, ta gotovo prinese nazaj, kar si izgubil. Dečko je šel v cerkev prosit svetega Antona, naj mu pomaga najti mater.

Dečka je kaj presenetilo, ko je stopil v hišo božjo. Tako velike stavbe do zdaj še ni videl. V cerkvi je bilo skoraj popolnoma tema. Samo spredaj na strani so gorele štiri rdeče svetilke. Dečko se poda do njih. Tedaj zagleda velike, velike božične jaslice, da jih je bil poln prostor vse kapele. Ob svitu svetilk je podobe lahko razločno videl. Bile so tolike, kolikršen je bil on sam. Na božje dete je padal svetel rdeč sijaj. Fantek je gledal nekaj časa v jaslice, slednjič je sedel na klop, ki je stala pred jaslicami. Mahoma so se mu oči orosile. Malo srčece ga je zbolelo. — Molil je otroško prisrčno v jaslice:

»Ljubo božje dete, ti imaš tudi mater, daj, pomagaj mi iskati mojo mater!«

Dečko je bil kaj truden. Ko je tedaj sedel nekaj časa v klopi, so mu oči skupaj lezle, naslonil se je nazaj in zaspal. — Ko se je zbudil, je bilo v cerkvi svetlejšje. Svetel lunin svit je lil noter skozi visoka cerkvena okna. Mraz ga je stresel, da so mu zašklepetali zobje. Čez časek se je dečko popolnoma prebudil in se zavedel, kje je. Pohitel je k cerkvenim vratom, bila so zaklenjena. — Tedaj je na glas zajokal. Ko je odjek v širnih lopah tako grozljivo neprijetno ponovil njegovo tožbo, se je zbal in umolknil.

Mraz ga je stresal, ga je kar suval. Šel je spet gori k jaslicam, kjer so še gorele svetilke. Tedaj zagleda poleg hlevca in v hlevcu več povesmov slame. — Ko malo pomišlja in ko ga zebe čedalje bolj, zleze v hlevce, leže na slamo in se zarije vanjo, tako da mu je samo glava gledala nekoliko venkaj. Še dolgo je jokal tiho sam vase, nato se je ugreel in zaspal.

Ko se je spet zbudil, se je v cerkvi svetilo in bleščalo, da so mu oči komaj prenašale ta blesk. Cela množica sveč je gorela na visokih svečnikih okrog in okrog njega. Visoko nad njim so goreli bleščeči stekleni lestenci; bili so tako na gosto obsejani z lučmi, da je komaj imela prostora druga poleg druge. Ljubki glasovi — petje in muzika — so mu zadoneli na uho. Dečko je malo privzdignil glavo in zdajci je zagledal množico ljudstva. Vsi so v svitu luči molili ali brali iz knjige. To so ti luči in svetilke vrgolele in mrlele, kakor da je nebo padlo na zemljo. — Zdaj se dečko zave. Ve, da je v cerkvi, da leži v božičnih jaslicah, da vprav obhajajo polnočnico. Strah ga postane, ko pomisli, kje je, in je čisto tiho. Samo oči premika venomer. Gleda na visoki svod in vidi, kako pleše gori svit luči in se poigrava; vidi, kako se bleščijo cerkvene stene, kako se po njih spreletavajo sence in vse in vse. Duhovni zapojo glorio in vse, orgle in petje, zadoni in zavriska v en sam spev. Dečko zavzet prisluškuje. Nad njim visoko gori tudi prav tako

doni ubrano in polno — ta glas prihaja iz zvonika; posebno en glas poje tako globoko in veličastno: misijonski zvon. S kora doli prodirajo mehki, rahli glasovi flavt in gosli, veseli glasovi, ki skačejo kakor otroci, kadar se igrajo kolo. Zdaj posežejo v vse to pevci s prastaro, ganljivo pesmijo:

Kaj se vam zdi, pastirci vi,
al' ste kaj slišali?
En srečen čas zdaj gre na nas,
z nebes veseli glas:
Gloria in excelsis Deo!
lepo angelci pojejo.
Lepo pojo na čast Bogu;
odprto je nebo.

Dečku v jaslicah je bilo sladko in mehko pri srcu. Luči gori na cerkvenem svodu igrajo in plešejo še živahneje, je, kakor da se slikane angelske podobe premikajo in okrog letajo; dečko si misli, da mora malo pogledati v nebesa. Blesketanje in mrljenje ga oslepi. — Zapre oči. Nekaj časa še sliši, kako vse poje in preliva, nato spet zaspi — in zdaj pride v nebesa. —

Sanja se mu čudovito živo:

Tik poleg sebe zagleda jaslice ...

Leži mehko kakor v pernici na srebrni posteljici. Posteljica stoji v prostrani, zlati sobani. Nad sobano se razprostira za strop sinje nebo. Po nebu skačejo in letajo zvezdice kakor brhke kresnice. Niso samo srebrne in zlate, so tudi rdeče, modre in zelene. Tako blizu nad posteljico letajo, da meni dečko, da bi jih lahko dosegel. Marsikatera sede na posteljo, da bi si odpočila, in se sveti kakor sončna iskra. Iz tal rastejo čudovito lepe rože. Rože odpirajo svoje kelihe in iz vsakega prileti blesteč angel. Angeli zapojo in zarajajo okrog postelje. Lojzek čuti sapo, ki jo delajo. Jih je čedalje več, tudi skozi vrata prihajajo v cerkev.

Kar se Lojzku odpro oči.

»Mati, mati, ste tukaj?« šepne.

Blesteča bela postava z zlatim vencem v laseh priplava k posteljici, se sklone čez dečka in ga sladko poljubi na čelo. Dečko ji ovije roke okrog vratu in vzklikne:

»Mati, mati!... To ste lepi!... Jelite, zdaj ostaneva vsevdilj tukaj v nebesih?«

»Lojzek, ti moraš spet doli k očetu — očetu bi bilo žal po tebi,« reče mati.

»Potem greva skupaj, jelite mati?«

»Ne, jaz ostanem tukaj!«

»Kaj naj potem storim jaz?« zajoka fantek, »potem nimam nobene matere več!«

»Lojzek, poglej na drugo stran tjakaj,« mu zašepeta mati na uho.

Dečko se obrne, tedaj zagleda na desni strani tik poleg sebe jaslice, svetijo se od zlata in draguljev. V njih leži božje Dete lepo kot sonce. Prijazno se nasmehne sem čez dečka. Mati božja sedi poleg jasli: modra obleka ji je vsa posejana z mrlečimi zvezdami. Sveti in blesti se ji kakor sneg, kadar sonce sije nanj. Lojzek sklene roke, tedaj pride nebeška mati sem k njegovi posteljici in reče kar se da prijazno:

»Lojzek, kaj me nočeš za mater?«

»Saj imaš že Jezusa,« šepne dečko.

»Kaj nočeš biti detetu Jezusu za bratca?«

»O, kako rad, kako rad,« vzklikne dečko.

Nebeška mati vzame čudovito, kakor cvet rdečo svilen odevico in zagrne dečka, da ga ne bi zeblo; potem ga poboža rahlo po licih in laseh.

Dečko pa reče:

»Jeli, zdaj me imaš pač močno rada in zdaj si mi ti mati?« —

Tako je sanjal dečko še naprèj; sanjal je še, ko so vse luči v cerkvi pogasnile in se ljudje vrnili v svoje hiše; sanjal je še, ko je mežnar zazvonil sveto jutro; sanjal je še, ko so prišli ljudje spet k jutranji maši.

*

Tkalec v Hrovači je šele pozno popoldne na sveti večer opazil, da ni doma sina. Hčerka je pripovedovala, da je Lojzek šel od doma na Trato iskat mater. — Tkalec se je

močno prestrašil in se brž odpravil, da bi poiskal dečka. Ni ga mogel najti. Prišel je šele pozno zvečer na Trato; tam je pač povpraševal po dečku, ni ga pa nikjer našel. — Strah in skrb mu nista vso noč dala, da bi zatisnil oko. —

Zjutraj ga je šel spet iskat. Tedaj mu skoči trenutoma dečko naproti in ves obraz mu žari od veselja.

»Ampak, Lojze, kje si pa bil?« krikne mož in nežno prime sina.

»V nebesih sem bil,« reče sinko in oči se mu svetijo, »in mater sem videl, mati so v nebesih; ne gredo več doli; ... ampak jaz ne bom več jokal, imam že drugo mater, ki je še lepša in ljubeznivejša kakor naša mati!«

Dečko je zdaj vse povedal, kaj se mu je pripetilo zadnjo noč. — Oče je jokal, nato pa poljubljal in ljubkoval svojega fantiča.

Seškova:

Nocoj

Tiha noč pokriva zemljo,
tisoč zvezd ji tke nebo,
sto meglic v srebrne niti,
glej, hiti nocoj oviti
polja, travnike, gozdove
gostu božjemu v pozdrav.

Misli plaho plahutajo,
v sanjah skritih se igrajo,
svet nocoj je ves sanjav.

Če, otrok, ti v mlade dneve
kaplja grenka je kanila
tiho radost je skalila,
čuj, nocojšnji sveti gost
bo razgrnil čez bridkost
v tvojem malem, bolnem srčku
ur najslajših pajčolane,
te zazibal v sanje blage,
v svojo te zavil skrivnost.

Bratec, tam ob mrzlem hlevčku
drobna, topla lučka vstaja
in na sveto uro to,
polno božjega miru
pohitiva brž za njo.
Mar ne čuješ, rog pastircev
kliče iz daljave,
s toplim svetonočnim zvonom
vliva v dušice pozdrave
Božjega Sinu.

Zgodbe naše ljube Matere!

11. Marija Jezusa najde.

Velikonočni prazniki so minili in romarji so se vračali na svoje domove. Jezus pa je ostal v Jeruzalemu, a Marija in Jožef tega nista vedela; mislila sta pač, da gre skupaj z drugimi otroki.

Velika skrivnost je to Jezusovo dejanje. Vse življenje je bil tako lepo ubogljiv, nikoli ni Marije razžalil z nepokorščino, zdaj pa naenkrat na lastno pest ostane v Jeruzalemu, čeprav ve, da bosta Marija in Jožef v strašnih skrbeh, ko ga bosta pogrešila. Le zakaj jima je to naredil?

Zvečer prvega romarskega dne sta Marija in Jožef zares takoj zapazila, da Jezusa ni ne pri odraslih ne pri otrocih. Drugi romarji so se spravljali k zasluženemu počitku, Marija pa ni našla pokoja. Nič ji ne diši večerja, vso noč ne zatisne očesa, samo ena misel ji trpinči srce: Kje je Jezus?

Vse ljudi izprašuje, če so kaj videli njenega Jezusa, opisuje njegov obraz, oči, lase, obleko, kakor to zna samo mati — a stokrat ji odgovarjajo, da o njem nič ne vedo. Goreče moli k Bogu za pomoč, a zdaj je Bog še ne usliši. Tako in podobno Bog preskuša srca vseh ljudi.

Na vse zgodaj zjutraj odideta Marija in Jožef nazaj proti Jeruzalemu in povsod povprašujeta po Jezusu. Nihče jima ne ve odgovoriti. Ali sta Jezusa za vedno izgubila? Ali bo morda že zdaj trpel za ljudi in Marije še zraven ne bo?

Zvečer ga nista našla in ponoči ga nista mogla iskati. Tretji dan zjutraj odideta v tempelj. Po vseh dvorih Marija išče Jezusa in krvavi ji srce, ko ga nikjer ne najde. Približa se tudi tempeljski šoli. Iz nje se slišijo moški glasovi — vmes pa — joj, ali je mogoče! — vmes je tudi deški glas, čist in jasen, ki ga Marija tako dobro pozna!

Brž odpre vrata in plane notri — da, sredi učenjakov stoji Jezus, odgovarja na njihova najtežja vprašanja, s kakršnimi so si vse življenje belili glave, pa tudi sam jih vprašuje stvari, kakršnih še oni ne vedo. Jezus je poln

božje modrosti, tako da se mu vsi čudijo in tudi Marija se mu čudi.

A zdaj ga je vsaj našla! S solzami v očeh stopi k njemu, si ga pritisne na trpeče srce in ga vpraša: »Sin, zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te s toliko žalostjo iskala!«

Jezus jo ljubeče pogleda, a nekaj božjega je v njegovih očeh, ko ji da skrivnostni odgovor: »Zakaj sta me iskala? Ali nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?«

Ne Jožef ne Marija nista razumela, kaj hoče s temi besedami povedati. Da, niti Marija ni vsega naenkrat razumela, šele počasi je spoznavala, kakšne namene je imel Bog, ko je Jezusu naročil, naj ostane v templju.

Vendar pa je vse Jezusove besede ohranila v svojem srcu in jih premišljevala. Tudi mi bomo Mariji delali veselje, če bomo radi premišljevali Jezusove besede in se po njih ravnali.

Zdaj se Jezus ni več branil, ampak je z Marijo in Jožefom odšel domov v Nazaret in jima je bil pokoren vse do svojega tridesetega leta.

*

V hiši svojega Očeta, to se pravi v templju, je Jezus pokazal, da ni samo Marijin sin, ampak tudi sin samega Boga. Potem pa je spet skrnil svoje božanstvo v preprosto kočo nazaretsko. Marija je bila vsa srečna: »Našla sem njega, ki ga moja duša ljubi, zdaj pa je pri meni in ga nikoli več ne izpustim.« Pa je le vedela, da ga bo morala nekoč izpustiti, saj je poznala božje namene.

Dokler pa ne napači tisti strašni dan ločitve, se hoče Marija Jezusa nagledati, hoče se radovati njegove bližine, njegove miline, njegove človeške lepote in božje modrosti.

Smučī so mu zgorele

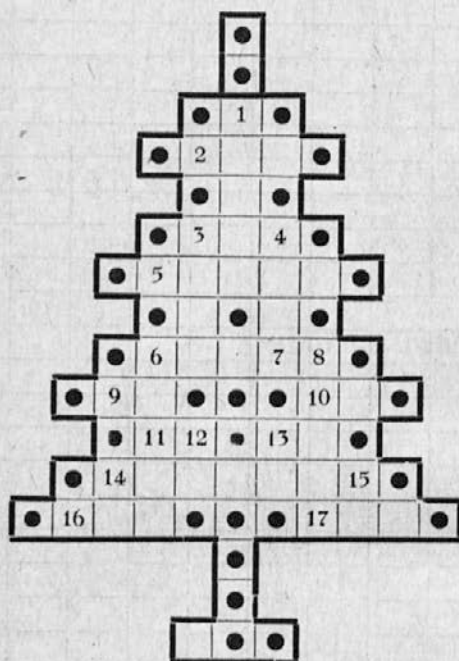

Rešitve ugank v „Lučki“ št. 1.—2.

- Vodoravno: 1. kobilar, 7. lovor, 8. rak.
Navpično: 2. ol, 3. bor, 4. Ivan, 5. lok, 6. ar.
1. amen, 2. masa, 3. Esti, 4. Naim.
- k. log, kolar, gad, r.
- Alah, mast, mraz, maša.
- reka, uren, gora, kvar.

U ? G ? A ? N ? K ? E

Križanka »Božično drevo«.

Vodoravno:

2. Je ustvaril svet.
3. Si ga vsi želimo.
5. Sledi dnevu.
6. Pritrdilnica.
7. Ploskovna mera.
9. Nikalnica.
10. Pesnitev.
11. Pomožni glagol.
13. Del voza.
14. Kraj na Gorenjskem.
16. Vlit.
17. Glavni števnik.

Navpično:

1. Praznik.
3. Žensko ime.
4. Voda.
6. Število.
8. Kraška rastlina.
12. Kraj pri Ljubljani.
13. Osebni zaimek.
14. Oblika glagola „biti“.
15. Glavni števnik.

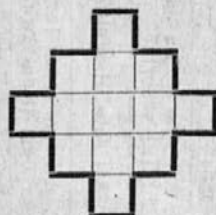
Čaroben kvadrat.

1	2	3	4
2			
5			
4			

Vodoravno in navpično:

1. Tovarna za oglje.
2. Meniški predstojnik.
3. Mrtvaški oder.
4. Očka.

Čaroben lik.

Vodoravno in navpično:

- Daje toploto.
Ni majhen.
Zdrav.

Dopolnilnica.

Začetne črke čitane navzdol:

Voščilo.

• • • •	Tekočina.
• • • •	Moško ime.
• • • •	Del pohištva.
• • • •	Žensko ime.
• • • •	Pega.
• • • •	Vzpetina.
• • • •	Moško ime.
• • • •	Igrača.
• • • •	Šivanka.
• • • •	Papirnata kapa.